

Походження видів

КУПИТИ

Глибоко в серці кожної людини є темний ліс, осереддя зла. Юджін, молодий, розумний хлопець, прокидається в закривавленій квартирі. Його мати жорстоко вбита. Юджін не пам'ятає подій минулої ночі. Відшукуючи підказки й відновлюючи спогади фрагмент за фрагментом, він усе глибше і глибше занурюється у свій темний ліс, свою темну й жаску природу. Ніхто не знає, де межа між людиною та чудовиськом. Ніхто не знає, скільки темних душ навколо нас.

ПОХОДЖЕННЯ ВИДІВ \ ЧОН ЮДЖОН

роман

정유정
종의 기원

З корейської
переклала
Ханна
Кузьменко

Анотація

Глибоко в серці кожної людини є темний ліс, осереддя зла. Юджін, молодий, розумний хлопець, прокидається в закривавленій квартирі. Його мати жорстоко вбита. Юджін не пам'ятає подій минулої ночі. Відшукуючи підказки й відновлюючи спогади фрагмент за фрагментом, він усе глибше і глибше занурюється у свій темний ліс, свою темну й жаску природу. Ніхто не знає, де межа між людиною та чудовиськом. Ніхто не знає, скільки темних душ навколо нас.

Усі права застережено. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

ISBN 978-617-553-080-1

The Good Son Copyright © 2016 by You-jeong Jeong

All rights reserved.

Originally published in Korean by EunHaeng NaMu Publishing Co., Ltd.

© Ханна Кузьменко, український переклад, 2024

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2024

Пролог

Сонце розчинилося у срібному мареві. Перисте хмаровиння стрімко пливло бродом травневого неба. У гілках таволги, що огортала надвір'я церкви, співали очеретянки. Ми з братом увійшли в арку трояндових кущів із хрестильними свічками в руках і у такт співу церковного хору пліч-о-пліч пройшли надвір'ям до вівтаря з розп'яттям.

Любий мій Господь,

Кожну мить життя радо живу я завдяки тобі.

Кожну мить життя

Щастям і радістю напуваєш ти, любий мій Господь.

Позаду нас парами крокували інші діти: хлопці у білих балахонах та червоних шапочках і дівчата у білих сукнях із таволговими вінками на головах. Перед вівтарем на нашу процесію чекали настоятель і вікарій. Благословенний день. Останній тиждень травня, місяця Пресвятої Богородиці. Після ранкового богослужіння у внутрішньому дворі церкви ось-ось мав початися обряд Першого Причастя. І ми — дев'ятирічний я, мій десятирічний брат і ще двадцять двоє дітей — у центрі уваги.

Уся паства залишилася після служби біля вівтаря й стежила за процесією. Наш дідусь — а відтепер і хрещений батько — радісно всміхався у перших рядах. Погляди батьків невідривно слідували за кожним кроком брата — очільника процесії. Мати іноді поглядала й у мій бік, проте її немов скляний погляд надовго не затримувався — вона аж ніяк не помічала, що я тремчу, наче вогник свічки у моїх руках, — й одразу вертався до брата.

Ще відучора я почувався недобре. Мене морозило, голова тріщала, всю ніч мене мордували жахіття. На ранок горло набрякло до того сильно, що я не міг зробити і ковтка води. Дорогою до церкви мене пройняла гарячка. Проте мамі я не сказав: схоже, то були симптоми ангіни — звичної для мене хвороби. Я щосили утримував маску спокою на обличчі. Адже не було б нічого хорошого, дізнайся мама про моє нездужання. Тоді ми мчали б не до церкви, а до лікарні. А мій некуций досвід підказував, що трапилось би далі. Аналізи крові, рентгени, уколи. В найгіршому випадку застряг би в лікарні на годину-дві з катетером на руці. У церкві на мене ніхто не чекав би: обряд Першого Причастя відбувся б незалежно від моєї присутності. А це означало одне: я пас би задніх і мав чекати ще цілий рік. Марудні півроку навчання, переписування біблійних текстів, ранкових служб та іспитів зійшли б на пси — все наново. І якби ж на тому все й закінчувалося. Не я, а хтось інший ішов би до вівтаря пліч-о-пліч із братом. Тернистими шляхами я ледве досяг того, аби бути з ним на рівних. І все зіпсує якась ангіна? Е, ні.

Ситуація значно погіршилася по прибуттю в церкву. Не встиг я зробити й п'яти кроків у бік вівтаря, як мене охопив мороз, на пів шляху все моє тіло пробрали дрижаки. До вівтаря кілька кроків, а сил іти далі в мене не лишалося. Перечепившись об власний одяг, я заточився й зігнувся надвоє. Якби не брат, який хутко підхопив мене під лікті, я так би й упав, прочесавши чолом землю.

— Чого це ти? — спитав мене брат, та його голосу я не почув, лише прочитав слова по губах.

Я змовчав, натомість випростався й подолав останні кроки, мимохідь поглядаючи на рідних. Мати стурбовано витріщилася на мене. У її очах я прочитав те саме питання: «Чого це ти?»

Я втупився в землю й похитав головою: хоч як хотілось, я не міг сказати їй: «Я, мамо, знепритомнів би тут і зараз, коли б ти тільки дозволила мені не приймати Причастя». А якби й міг, було б запізно: процесія дісталася вівтаря. Настоятель простягнув до нас руки. Брат першим передав йому свічку.

— Хан Юм'їн — Міхаель.

Настоятель поставив братову свічку біля вівтаря. Наступним був я.

— Хан Юджін — Ноель.

Настоятель обхопив своєю долонею мою, тремтячу, й узяв мою свічу. Його очі вп'ялися в мої. Не тривожся, дитя, — казали вони заспокійливо, немов утішали перелякане цуценя.

Щоки пашіли, шкіра натягнулась, наче тятива. Я повернувся на обцасах і рушив до брата, який стояв неподалік. Наступне двійко дітей простягало свої свічки настоятелеві. Очікування на решту двадцятьох товаришів розтягнулося на вічність. Служіння тривало довго, нестерпно довго. Я почувався немов малесенька жабка посеред широкої автотраси, розпаленої нещадним літнім сонцем. Хоч уперед, хоч назад, куди не сунься — однаково. Співи очеретянок то відпливали від мене вдалечінь, то влітали у самісінькі вуха.

— Мойсей сказав народові своєму: «І покладете ви ці слова Мої на свої серця та на свої душі, і прив'яжете їх на знака на руці своїй, і вони будуть пов'язкою між вашими очима...»

Не встиг я кліпнути, як уже лунало Перше читання — це був голос нашого тата, який вийшов як представник усіх батьків першопричасників. Голос, такий глибокий і басовитий зазвичай, тріпотів і надривався. Його широчезні плечі напружились і неприродно, немов він — робот, а не людина, заклакли. Щоки були вкриті плямами щетини, синюватими, наче синці. Я озирнувся у бік лав, де сиділи родичі першопричасників, і одразу зустрівся поглядом із мамою, немов увесь час вона не

відривала від мене очей. У них я прочитав: «Скажи хоч слово, і я вмиць підлечу до тебе».

Вона, вочевидь, збагнула, що я не просто так ледь не розтягнувся на землі: зі мною щось недобре. Мої щоки, певно, не поступалися багрянністю моїй шапці. А може, мати розгледіла дрож, що охопив моє тіло, прикрите балахоном.

— Дивись: я сьогодні дав перед тобою життя та добро і смерть та зло. Бо я сьогодні наказую тобі...

Батькові слова пролітали повз мої вуха. Потік думок уривався. Час раз-у-раз зупинявся. Спів очеретянок віддалявся й затихав десь за моєю спиною.

— Агов! Ти що, спиш?

Голос брата привів мене до тями. Я широко розплющив очі. Настоятель і вікарій стояли перед вівтарем із хлібом та вином. «Треба хутчіш підійти до них», — подумав я, та вмиць збагнув, що і так стою попереду. Настоятель махнув рукою, немов дерево трухлявим чорним гіллям. Хліб, змочений вином, повис на тому гіллі, наче повня.

— Тіло Христа.

«Амінь», — брат висунув язика і прийняв тіло Христове. Я підвів голову, проте мій рот аж ніяк не хотів розтулятися. Мое горло палало. Я весь палав. Здавалося, палали навіть очі. Перед ними закружляли білі порошинки, спотворюючи все довкола. Розп'яття стало догори дригом, вівтар опинився на рівні з моїм чолом, а гілки таволги, що обплітала надвір'я, здавалися людськими пальцями без шкіри й м'язів — самі кістки. Я відчув, як мої ноги підіймаються вгору. І повалився додолу.

— Юджіне!

Десь на периферії свідомості пролунав мамин скрик.

— Отямся, Юджіне, подивися на мене!

Я ледве розплющив обважнілі очі. У щілині повік — зблідле мамине лице.

— Сину, де болить?

Я лежав перед віттарем в обіймах матері. Її обличчя нависало наді мною, широкі темні зіниці тремтіли. Я хотів сказати їй: «Мені холодно», — проте губи відмовлялися ворухитись.

— Перегрівся? Викликати «швидку»? — запитав стривожений голос, і висока, мов скеля, чорна тінь нависла над моїм обличчям.

Сонце світило у спину власникові того голосу, тож його лиця я не бачив, проте здогадувався, що то був батько: кому б іще мати так нестримно горлала «Швидше!»? Збоку майоріла ще одна тоненька тінь — певно, то був брат. За його плечима чорною пожежею розливалися небом хмари.

Десь у неznаній далині цвірінькали птахи. Посеред дедалі темнішого неба багряно палало сонце.

Розділ перший. Поклик темряви

Запах крові змусив мене розплющити очі. Не ніс, а, здавалося, все тіло просякло тим смородом. Він гув по всіх моїх нутрощах, наче лемент з гучномовця. Перед очима миготіли чудні видіння. Бліде жовте світло ліхтаря у тумані, кола, що ширяться річкою під ногами, багряна парасоля, яку несе вітер мокрою від дощу дорогою, коливання брезенту на будмайданчику. Далекий чоловічий спів, неритмічний, уривчастий.

*Спадає дощ, а серед нього — жінка,
Її забути мені несила... [1]*

Що відбувається, я зрозумів досить швидко. Не треба було бути генієм, аби передбачити, що на мене очікує. Це все — ілюзія. Не сон, не спогад. Це сигнали, що їх передає мозок тілу. «Лежи, не рипайся. Прийшов час розплати. Бо не треба було кидати ліки».

Коли я переставав приймати протиепілептичні препарати, наче рясний дощ зволожував моє безбарвне, як пустеля, життя. Та час від часу за живлющі води доводилось розплачуватися. Ціна — буревій опісля дощу під назвою «напад». Миготіння перед моїми очима були не чим іншим, як провісниками буревію, який не змусить на себе чекати. Іншими словами, першими симптомами нападу. Хаотичні галюцинації — ось що то було.

Від того тайфуну не втечеш, не сховаєшся. Можеш тільки покійно чекати. А тоді дозволити морокові поглинути тебе, беззахисного. Ще жодного разу буревій не залишав у моїй голові ані спогаду. Я прокидався від довгого, глибокого сну тоді, коли

вирішувала моя свідомість. Певною мірою це нагадує фізичну роботу: нічого складного, хіба що забирає багато сил та енергії, а тоді залишає тебе спустошеним. Та що посієш — те й пожнеш. Я знаю, що на мене чекає, коли відмовляюся від ліків. І все одно раз-у-раз це роблю. Така от залежність.

Залежні люди приймають препарати, щоб позбутися видінь. Я ж, навпаки, прагну їх бачити, а тому кидаю ліки. Трохи зачекати — і настає чародійний час. Зникають головний біль, дзвін у вухах — побічні ефекти моїх препаратів, усі п'ять відчуттів загострюються так, що відчуваєш кожну волосинку. Ніс чує, наче ти собака. Голова варить як ніколи, тільки замість думок ширяють виблиски інтуїції, якими і сприймаєш світ довкола. Тільки ти сам — володар свого життя. Кожну людину бачиш наскрізь.

Та не все так солодко. Матір і тітку навколо пальця не обведеш. Ці дві жінки вилізли мені на голову, насідають на мене, наче я подушка для їхніх сідниць, і не думають злазити, хоча молиш про це, бо вже задихаєшся. А якщо мати дізнається, що я свідомо не п'ю ліків... Зрозуміло, що на мене чекатиме.

Тільки-но я оговтаюсь, поволочить мене до тітки, головного лікаря дитячої клініки та за сумісництвом мого психіатра, яка посадить мене навпроти себе, увіп'ється очима й розпитуватиме, аж поки не виб'є з мене щось доладне. *Чому перестав пити ліки? Давай тільки відверто, так-бо я зможу допомогти.* Відверто кажучи, відвертість — не мій козир. І не те щоб я журився через це. Головне для мене — практичність і раціональність. Тож я відповідав тітці так, як було мені вигідно. Мовляв, забув і пропустив прийом ліків, наступного дня знов, а там уже геть із голови вилетіло й не згадував про те аж до сьогодні. Вердикт моєї великомудрої тітки — «тяжіння до свідомого припинення медикаментозного лікування». Матері вона наказує пильно стежити за мною: «Дивися, щоб при тобі

пив ліки після кожного прийому їжі». Мені ж не втомлюється нагадувати про ціну, яку мені вже не раз доводилося платити за кілька днів раювання. Поки не зупиню це свавілля, моє життя довічно залишатиметься подушкою для її заду.

«Юджіне».

У пам'яті раптом вигулькує голос матері, що його я чув перед тим, як розплющити очі. Хоч він був тихий, наче завивання вітру, яке чуєш крізь сон, та сумнівів не було — голос явно кликав мене, ніби хапав за зап'ясток. Зараз, коли я прокинувся, довкола панувала суцільна тиша, аж у вухах дзвеніло, ані натяку на присутність матері. У кімнаті темно; певне, до ранку ще далеко. Якщо ще не пів на шосту, мати досі спить. А це означає, що мій нічний напад може залишитися таємницею для неї. Як-от це було вчора. Що відбувалось опівночі, пам'ятаю уривками. Пригадую, як переводив подих біля пішохідного переходу, що веде до дамби, куди я не пробігся — прилетів, зробивши коло Приморським парком: до оглядового майданчика «Чумацький Шлях» і назад. Пригнала мене аж туди непосидючість, як кажуть інші, або ж, як я це називаю, «собача трясця»: енергія б'є через край, м'язи напружені, відчайдушно прагнуть руху, женуть тебе надвір навіть у глупу ніч, як було вчора, до прикладу. Тож я назвав би те дійство навіть «клятою собачою трясцею».

Біля дамби не було ні душі — як і мало бути вночі. Біля переходу — забігайлівка «У дядька Йона», де продаються оладки хотток[2], теж безлюдна й зачинена. На причалі, що попід дамбою, хоч в око стрель. Шосе у шість смуг руху, завширшки неначе злітно-посадкова смуга, було оповито густим туманом. Нещадний вітер шмагав обличчя — зимова ніч у приморському місті. Дощ цебенів як з відра — не гірше за нескінченну літню зливу. Надворі негода, а моє тіло неначе купалося в теплому сонячному промінні. Що там та дорога додому? Пробіжу і

помітити не встигну, гадав я. Гарно було на душі від тієї легкості. І все було б чудово, якби не запах крові.

Металевий, солодкувато-гидотний сморід, принесений зустрічним вітром, ударив прямо в ніс. Не такий явний, як зараз, та достатній, щоб назвати його першим дзвіночком нападу. Назустріч крокувала жінка — щойно зійшла з останнього автобуса до Ансана, що проїжджав моїм містом. Сховалася під парасоллю й дріботіла перевальцем, як той пінгвін, під поштовхи вітру в спину. Тоді я зрозумів: додому маю просто летіти. Бракувало ще розтягнутися дорогою перед незнайомкою, засіпатись, як восьминіг на пательні.

Після цього кінострічка пам'яті обірвалася. Вочевидь, я добрався додому, піднявся до себе в кімнату і як був, одягнений, завалився спати. Отак, в обіймах міцного сну, і добіг кінця третій за моє життя напад. Він вирізнявся серед попередніх: одразу, як я розплющив очі, мене охопило передчуття нового нападу. Та й сам сморід був іншим: разючим, сильним. Шкіру пекло, в носі свербіло, думки плуталися, неначе я лежав у порохівій куряві, що здійнялась опісля вибуху. Все вказувало на те, що цього разу буде в рази гірше.

Та це мене аж ніяк не хвилювало. Що мжичка, що злива — все одно змокнеш. Аби тільки швидше вже. Швидше почнеться — швидше закінчиться. І бажано до того, як прокинеться мати.

Заплющив очі, готовий до нового нападу. Повернув голову набік: щоб не запав, перекриваючи дихання, язик. Розслабився, задихав глибоко. Відчуваючи кожен рух тіла, коливання вдиху й видиху, почав рахувати: один, два... Дійшов до п'яти, як на приліжковій тумбі різко задзеленчав телефон, пронизливо розриваючи вуха. Негайно ввімкнувся мозок: такий самий стаціонарний телефон зараз дзвенить на нижньому поверсі. Від цієї думки мене пересмикнуло. Під горло підступало

роздратування: уявив, що мати, так само, як я, здригається від раптового шуму й розплющує очі. І якому довбню не спиться на світанку?

Телефон замовк. Та враз передав естафету маятниковому годинникові у вітальні. Один удар. Не може бути, що лише перша ночі. Зазвичай цей звук я чув одразу, коли прокидався. Звик до цього ще з молодших класів, коли почав займатися плаванням: хочеш не хочеш, а за годину до ранкового тренування маєш бути на ногах, і байдуже, коли ти заснув. Отже, зараз пів на шосту ранку. Мати вже, мабуть, сидить перед секретером у своїй спальні. Тричі промовляє молитву до Матері — Божої Матері.

*Радуйся, Маріє, благодаті повна, Господь з Тобою.
Благословенна Ти між жінками,
і благословенний плід лона Твого, Ісус...*

Після молитви піде до ванної кімнати — прийме душ. Я прислухався: чи не чути шуму з нижнього поверху? Звуку ковзання стільця підлогою або струменів води? Натомість вуха знову різонуло завивання телефону. Цього разу мого мобільного. Перший раз дзвонили на домашній, тільки зараз уже мені — очевидно, що, хто б не дзвонив, не мене хотів би чути.

Я завів руки за голову, обмацуючи подушку в пошуках телефону. Та так нічого й не знайшов, хоча мобільний мав би бути саме там. Залишив на столі? Чи у вбиральні?.. Поки шукав його подумки, дзеленчання припинилось. Але ненадовго — цього разу знову розривався стаціонарний телефон. Я рвучко сів у ліжку, схопив слухавку. «Алло?» У відповідь почувся знайомий голос:

— Невже ще спиш?

То був Хеджін. Пульс потроху приходив до норми. Звісно ж. Кому ще в такий час могло вдарити в голову мене розшукувати? Тільки йому, мешканцеві кімнати знизу.

— Не сплю, — відповів я.

— А мама де?

Дивне запитання. Як і загалом ця розмова в такий час. Отже, він не вдома. Пригадую, казав щось про зустріч із колегами з кінокомпанії. Мабуть, з ними і заночував. Та краще перевірити здогад:

— Ти що, не вдома зараз?

— Та ти ще спиш, бачу? Чого б я дзвонив додому, якби був там? У Санамі[3] я.

А не ночував удома він от чому. Режисер фільму «Репетитор», над яким Хеджін, член знімальної групи, працював тогоріч улітку, підписав контракт на новий проєкт. Запросив усіх відсвяткувати — випити разом макколі[4]. Заночував Хеджін у студії колеги: мав попрацювати над замовленням — змонтувати відеозапис святкування ювілею, що зробив удень, та так тепло було, що його й розморило.

— Прокинувся, дивлюся: пропущений від мами. Дзвонила посеред ночі. От чому я, власне, й телефоную. Дивно все це. Чому вона не спала в такий час?

Хеджін і далі дивувався: зараз-бо всі мали б уже бути на ногах, а слухавку ніхто не бере.

— Все гаразд?

Тільки тепер я глянув на свою вільну руку. Не знаю, чому досі не відчував, як зашкарубла місцями шкіра, вкрита чимось дивним, засохлим. Це невідоме щось заліпило й очі, і ніс, і рот. І руками не треба було чіпати, щоб відчути: все обличчя де-не-де вкрилося тією дивною корою. Або, як сказала б моя розумницятітка, «сторонньою речовиною, що відчувається без стимуляції тактильних рецепторів».

— А що може бути не гаразд? — на галай-балай кинув я, обмацуючи волосся.

Та сама історія. Тверді, кострубаті, вкриті корою невідомого походження пасма.

— Гм... Чого ж тоді слухавку не бере? Я й на мобільний, і на домашній дзвонив, — знов докопувався Хеджін.

— Напевне, молиться. Або у ванній чи, не знаю, на лоджії. Займається своїми справами. От і не чує, гадаю.

Обмацав груди, живіт, ноги. Одяг, що його я так і не поміняв зі вчора, відчувався тепер геть інакше: светр, що мав би бути м'яким і приємним на дотик, нагадував радше згрублу ганчірку, яка бозна-скільки висіла під палючим сонцем. Штани зашкарублі, наче невичинена коров'яча шкура. Як був, лежачи, підняв ноги догори, обмацуючи одну зі шкарпеток. Усе те саме, що зі светром.

— Думаєш? — пробурмикав собі під ніс Хеджін.

Я ніби на власні очі бачив, як він замислено нахилиє голову набік.

— Точно порядок? — укотре перепитав він.

Втомлений до осоруги цією настирливістю, я закивав головою. Що може бути не так? Окрім того, що я замурзаний, неначе з головою пірнув у багнюку, звісно.

— Якщо так хвилюєшся, передзвони їй трохи пізніше.

— Е, пусте. Однаково скоро буду вдома.

— Як скоро? — поцікавився я і аж тоді замислився.

Що відбувалося цієї ночі? Чому я весь у грязюці? Невже впав, поки біг додому? У пам'яті — порожньо. І де я на таку баюру надибав у нашому місті? Щоправда, неподалік будмайданчик, тож хто його зна. А може, послизнувся й упав просто посеред якогось квітника?

— Після душу одразу виходжу. До дев'ятої маю бути.

На тому розмова й закінчилась. Я підвівся у ліжку. Повернув телефон на тумбочку, потягнувся до тримача пультів в узголів'ї ліжка, схопив той, що вмикає світло. Клац — холодне сяйво світлодіодної лампи залило кімнату. Вуха різонув крик матері:

— Юджіне!

Озирнувся, і повітря стало мені поперек горла, згусток слини ковзнув до бронхів. Я закашлявся, засльозилися очі. Впав назад у ліжку, стукаючи себе у груди.

Коли ще займався плаванням, отримав на одному змаганні — заплив на дистанцію в півтори тисячі метрів — золоту медаль. Тоді журналіст із якоїсь газети запитав мене, що я вважаю своєю сильною стороною. Як і вчила мене мати, я не комизився. «Стабільне дихання» — ось що я відповів. Відповідь мого тренера була ще скромнішою: «Легені в нього що треба, кращі, ніж у решти моїх учнів». Та й на ці легені «що треба» знайшлася затичка — сідниці двох моїх родичок. Це вони спільними зусиллями спрямовували мені в горлянку торпеди, від яких раз-у-раз перехоплювало подих. Але те, що я побачив зараз, нічим не поступалося силою тим торпедам.

Срібляста мармурова підлога була хаотично вкрита бризками крові й багряними слідами ніг. Зважаючи на напрямок, у якому вели плями, початком був вхід, кульмінацією — хаотичний рух кімнатою, а ліжка поставило крапку. Навряд чи власник відбитків ніг тікав задкуючи. Геть багряним було й ліжко: простирадло, ковдра, подушка — все, що тільки могло торкатися мого тіла, перетворилось на криваву мішанину. Додумався нарешті оглянути й себе. Чорний светр, спортивні штани, навіть шкарпетки — весь одяг у закипільй крові, неначе я свиню зарізав. Запах крові, що вирвав мене зі сну, не був провісником нападу. Він був цілком реальним, справжнім.

Не знав, що й думати. Невже криваві відбитки на підлозі — сліди моїх ніг? Що трапилось там, за дверима, чому я з голови

до ніг у крові? Чи був у мене напад? Якщо був, то невже настільки сильний, що я прикусив собі язика? І тому весь заюшений кров'ю? Та ні, я б тоді не у своїй кімнаті був, а на тому світі. Простіше уявити, що хтось, украй ображений, вилив на мене повне цебро свинячої крові. Чи вдарив мене, абсолютно беззахисного, ножем. Хоча це й близько не нагадувало правду — жодна частина мого тіла не боліла.

А де була мати, коли трапилося те, що поки залишалося загадкою? Ймовірність того, що ми перетнулися, не така вже й висока. Вважай, нульова. Мати — людина принципів і дисципліни. Прийоми їжі, гігієна, спорт і майже все інше — за чітким графіком та правилами. Сон, звісно, входив у «все інше». За вкрай рідкісних обставин не вкладалася спати о дев'ятій вечора, випивши снодійне, яке їй прописала тітка. Я ж мав з'являтися вдома не пізніше цього часу. Тож моє пізнє повернення — велика рідкість.

На Хеджіна це правило не поширювалося, хоч ми й одна родина. І на це мати мала пояснення: він не знепритомніє посеред нічної вулиці. Гірка правда. Мені не лишалося нічого, крім як підкоритися. Це ж бо краще, ніж сіпатись восьминомом перед незнайомцями, в очікуванні потяга звалитися на колії метрополітену чи потрапити під автівку, переходячи дорогу. Та саме тому я й кружляв районом, мов навіжений, ночами, тому щоразу й крався дахом на вихід, як злодюжка.

Вчора все йшло за стандартним сценарієм. Ми з однокласниками — майже новоспеченими випускниками — влаштували свято подяки викладачам. Я вислизнув із зустрічі раніше, ніж будь-хто інший, удома був за п'ять хвилин до дев'ятої. На посиденьках перекинув склянки три-чотири соджу[5], розбавленого пивом, хоч зазвичай спиртного не вживаю. Щоб вивітрити п'яний дурман, від якого аж обличчя пашіло, від автобусної зупинки до дому йшов, свідомо не

ховаючись від дощу. Хмільний жар спав, залишаючи легке й приємне п'яне піднесення. А може, і не таке вже легке, а доволі сильне: бо як інакше пояснити той факт, що я геть забув про проблемний замок на дверях нашої оселі? Код спрацьовував, тільки якщо, піднявши кришку механізму, знов її опустити, а тоді підняти ще раз. Хвилин двадцять я завзято, але безглуздо воював із вхідними дверима. Стояв і дивився на цей клятий замок, як баран на нові ворота. За цей час телефон у кишені не раз процвірінькав. Навіть не дивився, хто до мене добивається, ясно-бо, що то мати. Знав навіть, що саме вона пише.

Ти вже в дорозі? Де ти приблизно? Коли будеш?

Лє дощ, не йди нікуди, я заберу тебе із зупинки.

Як я й думав, мати справді збиралася по мене йти: не пройшло й п'яти секунд після останнього повідомлення, як двері прочинилися. На порозі — бейсболка, білий светр, брунатний кардиган, вузькі джинси й білосніжні кросівки: мати завжди ретельно добирала одяг, навіть коли йшла на закупи до найближчої крамниці. У руках — ключі від машини. Я опустив очі, розглядаючи носки свого взуття, й запхав долоні до кишень, безшумно заворушив губами, не наважуючись промовити бодай щось уголос. Почуття гидотне: її дії я передбачив, та це мені ніяк не допомогло. Хотілося зірватись і закричати.

— І давно ти тут? — запитала мама, прочинивши двері й опустивши обмежувач, щоб не зачинилися.

Сама стала в тій щілині: мовляв, так просто не пройдеш. Я скосив очі на наручний годинник, що визирав із кишені. Чверть по десятій.

— Прийти-то давно прийшов... — почав було я, та затнувся.

Під ногами розверзалася баюра. Ліхтар на вході роздувався, неначе живіт жінки на останньому місяці вагітності. Підводжу

очі — спина не слухається, неначе от-от зламається. Голова важка, як та бочка пива. Обличчя палає жаром: певне, розчервонілося, немов стиглий томат. Хоч би мати не помітила: я відвернув лице вбік і з осторогою, наче тримав у руках вибухівку, зустрівся з нею поглядом. А тоді випалив:

— Двері не відчинялися. Тому я й досі тут.

Мати глипнула на двері, хряснула кришкою, піднімаючи й рвучко опускаючи її, тоді знов підняла і зі швидкістю, якій можна було позаздрити, набрала семизначний код. Двері запищали й відімкнулися. «І що складного?» — читалось у погляді, яким вона винагородила мене.

— А... — закивав я головою, збагнувши нарешті суть проблеми.

Зі змоклого чуба бризнула дощова вода, заструменіла переніссям, закрапала з кінчика носа. Дмухнув на краплину, що от-от ладна була скотитися носом. Мамин погляд був прикутий до мого лоба. Точніше, до малесенької, як ніготь на мізинчику, ранки на моєму чолі. Ніби саме вона — джерело всієї брехні, що зараз полетіть на неї.

— Пив? — запитала мати.

Питання не те щоб приємне. Алкоголь, за словами тітки, провокує напади, і доволі сильні. Тож спиртне — номер один серед заборон матері.

— Трохи. Зо-овсім трохи, — протягнув я, звужуючи відстань між вказівним і великим пальцями.

Та очі матері не відтанули. Чоло й досі пекло від її пронижливого погляду.

— Один бокал пива, — з надією на краще додав я.

Кліпнула очима. «Он воно як...» — мовили її очі.

— У мене й у думках не було, але відмовлятися, коли тобі викладач наливає... — почав виправдовуватись я, та зупинився на півслові.

Мене шпетять за бокал пива, у мої двадцять п'ять. То все клятих дверей провина. Якщо б усе пішло за планом, я ледь чутно відчинив би двері й стрімголов полетів би нагору, кинувши швидко «добрий вечір». А не застряг би на порозі, не потрапив би під арешт матері. І те, що я пив, залишилось би таємницею. Сил у ногах поменшало, ліве коліно підігнулося, за ним й усе тіло хитнулось у лівий бік.

— Юджіне, — похопилася мати, стискаючи мій лікоть.

Усе гаразд, я не п'яний, кажу ж: один бокал пива, — мотнув головою я.

— Поговоримо всередині.

Додому я хотів, а от розмовляти — аж ніяк. Відірвав її руку від себе, та цього разу вже права нога дала слабіну, я повалився на матір «відпочити», «обійняв» її за плечі. Відчув її різкий видих і те, як напружилось її худорляве тіло — певне, від здивування. Сам на себе не схожий, розчулив її чи ошелешив — не знаю. Ухопився міцніше за її плечі. Не треба *розмов*. Навіщо дарма язиком молоти? Що зміниться? Випити я вже випив.

— Що з тобою? — викараскалася мати з моєї хватки.

Мабуть, опанувала свої емоції в той момент. Знову-бо стала холодною й незворушною. Сили залишали мене. Я опустил руку, що так і повисла у повітрі, переступив поріг. Поки скидав взуття, ззаду почулося:

— Щось трапилось?

Не озираючись, похитав головою. Вже у вітальні кинув: «Добраніч». Мати не зупинила мене. Невже відчула щось неладне? Запитала лише, чи не провести мене нагору. І на цей раз я похитав головою. Неквапно, але й не надто повільно піднявся сходами. Пам'ятаю, як, діставшись нарешті кімнати, хутко скинув одяг, повалився у ліжко, навіть не вмившись. Іще пам'ятаю, що чув, як зачиняються двері маминої спальні. І цей звук остаточно прогнав залишки хмелю з моєї голови. Що далі?

Напевно, лежав собі, втупившись у стелю. Допоки мене не схопила собача трясця й не витягла на дах хвилин за сорок по тому.

«Прокинувся, дивлюся: пропущений від мами. Дзвонила посеред ночі. От чому я, власне, й телефоную. Дивно все це. Чому вона не спала в такий час?» — забриніло в свідомості нещодавно почуте від Хеджіна. Зміст цих слів почав доходити до мене тільки зараз. І справді, дивно: навіщо мати дзвонила Хеджінові? Бо я сам на себе не був схожим? Чи здогадалася про мою втечу на дах? І Хеджінове «в такий час» — це коли? Одинадцята? Дванадцята? Якщо не заснула й після того, як намагались додзвонитися Хеджіну, то, певно, моє повернення не залишилось непоміченим.

Ні. Якби мати почула, як я повернувся, то не дала б мені спокою. Схопила, всадовила й розпитувала б. Як у дитинстві, я міг би забути про сон, допоки не зізнався в усьому. Де вештався в таку годину, коли встиг втекти, відколи почав дозволяти собі таку вільність... Можливо, впровадила би знов покарання, про яке я й думати забув: у далекому дитинстві за непослух я мав усю ніч сидіти навколішки перед статуеткою Божої Матері, промовляючи молитву «Аве Марія». Якщо б я іще й потрапив їй на очі весь у крові, самою молитвою не обійшлося б. Отже, те, що я прокинувся у власній кімнаті у такому вигляді, доводило: вночі з матір'ю я не бачився.

Я підвівся з ліжка. Вибору, крім як вийти з кімнати, не лишалось. Як інакше розібратися у подіях цієї ночі? Крок за кроком, обережно, аби не вступити у відбитки ніг на підлозі, я пройшов до дверей. Біля письмового столу ноги самі собою зупинилися. За ним, у склі дверей, що вели на терасу, я побачив незнайомця. Волосся немов козячі роги, червонюще лице, наче з нього зняли шкіру, тривожний блиск білків очей. Переляканий, я ледь не зомлів. Оце червоне чудовисько — я?..

За склом — нічогісінько. Туман, що його нагнав з моря вітер, закривав краєвид. Лише жовте світло проблискувало з-за туманної стіни — ліхтарі альтанки у садочку, який мати влаштувала на даху. Певно, я, як завше, ввімкнув їх, коли вийшов у ніч крізь дах. Хоча по поверненню звичка не спрацювала: я так і не вимкнув світло.

Скляні двері лишалися ледь прочиненими, що теж було дивно. Вони замикались автоматично, тому, якщо виходиш назовні, маєш залишити бодай щілину в проході. Коли, звісно, не хочеш повертатися через «головний» вхід, який вів до коридору другого поверху. От і зараз двері лишалися прочиненими. Хоча повертаючись, я завжди їх зачиняв. Свідомий чи ні, я б не відчинив їх знову. Навіть улітку. Тим паче зараз — дев'ятого грудня. До того ж ми живемо біля моря, а моя кімната розташована на другому з двох поверхів квартири під самим дахом двадцятип'ятиповерхівки. Навіщо мені впускати в кімнату морозне повітря? Я ж не моя мати, яку раз-у-раз мучив жар припливів.

Я знайшов лише одну логічну відповідь. Учора повернувся не тим шляхом, яким виходив. Доріжка слідів на підлозі, прочинені двері на дах, увімкнені ліхтарі — все свідчило на користь мого припущення. Чому я повернувся через парадний вхід, чому отямився у такому вигляді і що трапилося з кімнатою — на ці питання відповіді в мене все ще не було.

Я глянув на годинник. На чорному екрані червоніли три цифри. 5:45. Мати мала би бути у ванній, проте звуків води я не чув. За десять хвилин варто чекати її на кухні. До того можна вийти назовні — на розвідку.

Я потягнув двері на себе й вийшов у коридор, намацав на стіні перемикач і ввімкнув світло. Бризки крові й сліди ніг вели далі, ген до сходів. Я б радше повірив, що перед моїми очима у хмарках пропливають золоті рибки чи хвилюється золотаве

море. Я сперся об двері, вслухаючись у голос Оптиміста в голові, «голос білих», як я його називав. *Це лише сон. Ти просто не прокинувся. Такого не може бути.*

Як не зволікав, та відірвав спину від дверей і поволочив ноги вслід за відбитками на підлозі, немов хто вів мене, цупко схопивши за загривок. Темні сходи вмить осяяла лампа, що зреагувала на мої кроки. Напівсвідомий, неначе сновиди, глянув на картину, що відкрилася перед очима: криваві смуги на стіні — сліди долонь, що спирались на неї, неначе об поручні, — сліди ніг і багряні бризки на кожній сходинці, червона пляма на стіні й криваві патьоки, що струменіли додола, утворюючи на підлозі калюжу. Не схоже, що ступні й руки, які залишили сліди, належали одному власникові. Якщо це не сон, коли щось і відбулося, то це сталося тут, на сходовому майданчику.

Я знову обмацав себе: долоні й ступні немов умочили в кров, светр і штани зашкарублі від крові, що прикипіла до них. Може, саме тут мене атакували кров'яною бомбою? Але хто? Кількість запитань росла, а з нею і розгубленість. Ніби ж розгубленістю називають стан, коли у голові каша, у пам'яті — провалля, а вуха немов заклало.

Я спустився до сходового майданчика перевальцем, наче ведмідь у масці людини. Пройшов криваві калюжі і став лицем до спуску на перший поверх. Очі миттю опустилися вниз. Я важко видихнув. Уже вдруге за останні хвилини у мене перехопило подих. Я відступив на крок, закинувши голову назад, немов після удару каменюкою по голові. Мимохіть заплющив очі. «Голос білих» не втрачав часу дарма, ніжно зашепотів мені: *Не переймайся, це все — ілюзія. Тому, допоки мама не вийшла до тебе, повертайся до себе у кімнату. Полеж у ліжку, поспи ще трохи. А коли прокинешся, буде звичайний, абсолютно нормальний ранок.*

Е, ні, — втрутився Реаліст, «голос чорних». — Не годуй себе солодкими ілюзіями. Отямся, маєш усе перевірити: чи не сон це, і якщо не сон, то що сталося внизу, чому ти прокинувся весь у крові? Якщо ж це сон, то спатимеш собі спокійно далі.

Я розплющив очі. Світло на нижньому поверсі горить, під простінком між кухнею та сходами — калюжа закипілої крові. У калюжі — босі ступні. П'яти покояться на мармуровій підлозі, пальці стирчать догори. Все решта ховається за простінком. Може, й нема решти, тільки ноги, відрізані й неначе виставлені напоказ?

Чи людині вони належать? Чи ляльці? Справжні вони чи ні? Реаліст мав рацію: не спускаюся зі сходів — не дізнаюся правду. Маю перевірити, а для цього мушу зрушити з місця. У горлі пересохло, насилу змочив його слиною. Спустився до самого низу. Як і згори, нижні сходи криваво рябіли. На сходинках виднілися патьоки крові, що вели аж до вітальні. Ось і остання сходинка. Тепер ступні просто перед очима, вони цілком реальні.

Вузькі стопи, кістляві пальці, високий підйом. П'яти напівзанурені в калюжу крові. На лівій нозі — браслет із підвіскою у вигляді долоньки. Я не стримав гикавки, нутро вивертало. Хотілося зупинитись, повернутися до себе в кімнату. Допоки ще не побачив те, про що пошкодую, допоки не пошкодував, що побачив.

І все ж я вперто зробив крок уперед і опинився у вітальні. Невпевнено глянув праворуч — у бік передпокою. Від сходів до кухні простягався прямокутник кривавого болота. Посеред нього — жінка. Вона лежала на спині, червоними від крові ногами до сходів, головою до передпокою. На ній — балахониста біла сукня, схожа на нічну сорочку. Литки прямі як палиці, руки в замку покояться на грудях, довге волосся закриває обличчя. Немов видіння пацієнта психіатричної лікарні.

Я зробив крок уперед і став на рівень з її литками. Ще крок — наблизився до подолу її сукні, що прикривав стегна. Біля ліктів жінки я зупинився й поглянув на її шию: знизу від підборіддя її розтинала вузька рана. Немов чиясь спритна рука перерізала її від вуха до вуха гостряком ножа в один рух. Червоний півмісяць рани нагадував зябра. На мить мені здалося, що вони тріпотять і роздимаються від дихання. Мій погляд зустрівся з поглядом чорних зіниць під пасмами волосся, очей, що впивалися в мене, немов кігті, пронизували мене, немов вістря стріл. Вони наказували мені: «Підійди ближче». І моє тіло машинально зреагувало на наказ. Заледве зігнувши прямі, як тички, ноги, я присів біля жінки. Простягнув тремтячу руку й підняв її голову. Серце розривалося.

Юджіне.

У вухах знову залунав голос матері. Зовсім недавно я вже чув його вві сні. Немов тихий стогін, що застряг у горлі. Вже втретє я ніби забув, як дихати. В голові пролунав страшний гуркіт, немов зіткнулися два потяги. Перед очима пішли брижі. Спина безсило зігнулася. Ось-ось — і я розтягнуся, послизнувшись у крові. Я припав до підлоги, впершись у неї руками.

Вирячені, немов у переляканого кошеняти, очі, довгі чорні вії, на них — краплі крові, наче сльози. Запалі щоки й гостре підборіддя, округлений у подиві рот. Так, саме цій жінці належав той браслет із долонькою. Це вона шістнадцять років тому втратила старшого сина, коли відпочивала з сім'єю на острові. І всі ці шістнадцять років вона жила лише мною. Мені вона передала половину своїх генів. Так, це була моя мати.

В очах потемніло. До горла підступала нудота. Тіло відмовлялося рухатись. Легені — дихати. Їх немов наповнив гарячий пісок. Я міг лише сидіти біля матері і чекати. Допоки у голові не клацне перемикач, відганяючи темряву. Допоки не з'являться сили зробити бодай щось із ситуацією, в якій я

опинився. Хоча насправді я хотів, щоб усе це, навіть слова «білих», які вперто навіювали мені, що це сон, виявилось лише сном. Я чекав на рятівний звук мого внутрішнього будильника, який витяг би мене з цього кошмару.

Час тягнувся вічність. Удома було тихо до сиріт на шкірі. Тишу прорізав дзвін маятникового годинника, що сповіщав: півгодини після прокидання. Час, коли кухню мали сповнювати мамині рухи. Час, коли мати приходила до мене зі склянкою молока з подрібненим бананом та горішками. Шоста ранку.

Дзвін стих, проте мати й далі лежала біля моїх колін. Мене охопила темна й моторозна безвихідь. Невже це не сон? Чи справді я чув голос матері цієї ночі? Голос, що благав допомогти? Врятувати?

Коліна трусились від жаху. Низ живота обважнів. Мене ніби кололи голками знизу пупка. Сечовий міхур роздимувався й набрякав, здавалося, ось-ось і він лусне, прориваючи шкіру. Біль не нарастив: він одразу був різким і сильним. Я пам'ятаю цей біль з дитинства, коли мені снівся сон про залізницю. На мене мчав вантажний поїзд, і, як би я не вмовляв себе підвестися зі шпал, мене немов щось тиснуло до землі й не давало поворухнутися, пронизувало гострим боєм, неначе ножі. Я підібгав коліна. Притис їх одне до одного й міцно стиснув руки у замок. По мені струменів холодний піт.

*

По мені струменів холодний піт. Від жалюгідності мого вчинку. Ковдра й простирадло геть мокрі, піжама липне до спини й сідниць. Нестерпний сморід. Усе це — результат мого промаху. І це вже третій день поспіль. Мати страшенно гнівалася, дізнавшись про мою провину. *Ти що, немовля?*

Що з тобою не так? Вона садовила нас із братом перед собою й знову починала допитувати. Розкажіть. Де це ви вешталися позавчора після школи? Що трапилося?

Ми з братом ходили в перший клас. Тоді ми ще жили в Сеулі. Щоранку мати, на той час літературна редакторка, по дорозі на роботу відвозила нас у приватну школу в районі Шінчхон. Після занять ми йшли в художню школу неподалік маминого офісу. Хоча для нас це була радше група подовженого дня, де за нами приглядали вчителі, а не художня школа. Від школи було недалеко, тому ми завжди йшли пішки. Ловили гав, купували смачненьке, іноді завертаючи туди, куди не треба. Й останнє вкрай тривожило матір.

Не звертайте з головної вулиці. Не ходіть понад залізничними шляхами.

«Добре», — казали ми і робили все навпаки. Іноді, а якщо по правді, то дуже часто, ми вештались у заростях трави вздовж залізниці. І — звісно ж — куди без балощів? Ми вигадували собі різноманітні змагання. Наприклад, «опудало»: кожен має втриматися на рейках, біжучи по них із розпростертими руками й не дивлячись під ноги. Чи змагання у стрибки в довжину через шпали: хто більше шпал перестрибнув — той і переможець... Але особливо ми любили гру «на виживання». З іграшковою зброєю в руках ми бігали пустою біля залізниці, і завжди перемагала нічия: мама як на зло купляла нам однаковісінькі безглузді автомати, які лише те й уміли, що гучно імітувати звуки пострілів.

Проте три дні тому ми рушили в школу зі справжніми пневматичними револьверами та захисними окулярами в рюкзаках — подарунками, які тато привіз нам із відрядження до Америки. Мати розлютилася: купити такі небезпечні іграшки дітям! — а у нас перехоплювало подих від самої думки про них: іще ніколи у нас не було ані таких окулярів, ані зброї, що могла

стріляти шість разів поспіль. Хотілось якомога швидше випробувати її в дії, тому чотири уроки тягнулися вічність. І я, і брат подумки вже були на пустирі.

Після занять ми не йшли, а летіли до залізниці. З рюкзаками на плечах і зброєю в руках ми гасали залізничними шляхами й пустирем. Про хвилювання матері чи художню школу ми і думати забули. Хтозна-скільки часу ми отак гралися. Патрони закінчились, а ми опинилися на краю пустиря, там, де відкривалась панорама на залізничну станцію. Змагання знов завершилося нічиєю. Проте ані я, ані брат не погоджувались із таким рішенням. Ми домовилися: переможця визначить змагання з бігу. Хто першим добіжить до станції, той переміг.

Раз, два, три! Я кулею зрушив з місця. Ось я на крок попереду брата, ось ми біжимо пліч-о-пліч, а ось я вже позаду. Коли я досягнув останньої перешкоди — залізниці, — брат уже біг униз насипом по той бік рейок. Вдалині з-за горизонту до нас наближався потяг. Я знав, що мені не перемогти, проте не здавався. Бездумно стрибнув на рейки. Рюкзак за спиною боляче хльоснув по ліктю, і я випустив револьвер зі спітнілої долоні. Усвідомлення ж прийшло, коли я перестрибнув останню шпалу й бухнувся на землю по той бік залізниці.

Я схопився на ноги й хутко озирнувся. Знайшов очима іграшку: ось вона, між шпалами, ближче до пустиря. А на неї летів потяг, здіймаючи в повітрі легку куряву, готовий розтрити мій револьвер на друзки. Що тут думати? Я з силою відштовхнувся від землі й стрибнув на рейки. У куряві вимальовувався вантажний поїзд. Але я не міг отак втратити свою зброю.

— Юджіне!

Брат кликав мене, та я не вслухався в його слова. Попереджувально загук потяг. Я і вухом не повів. Усю увагу займала моя іграшкова зброя. Я кинувся на рейки. Схопив

револьвер і вистрибнув назад на насип. Вуха розривав ляскіт потяга, над головою гув вітер. З-поза спини долетів братів вигук:

— Біжи!

І я побіг. Боявся, що машиніст вийде з потяга, аби мене схопити. Як із-під землі, виросте черговий по станції й викличе поліцію. Я все біг і біг, серце стискалось, і здавалося, немов чиясь рука от-от ухопить мене за загривок. Із братом я зустрівся вже біля художньої школи. Шов на моїх шкільних штанях розійшовся, обличчя було все замурзане багнюкою, волосся стирчало дибки. Наша вчителька відразу зайнялася мною. Звісно, її цікавило, що трапилось, і, звісно, ані я, ані брат не зізналися. Ми мовчали до останнього.

— Ми бігали наввипередки на стадіоні, і я впав.

Учительку я переконав, та вже з вечора мав нову проблему. Тільки засну — опиняюся на пустирі біля залізниці. Мозок прокручував події того дня знову й знову, повертаючи мене назад. Я стою з іграшковим револьвером у руці, а на мене летить потяг. Низ живота важчав, немов щось тисло й розпирало його. Потяг мчав повз мене, і я прокидався геть мокрий у мокрому ліжку. І отак третю ніч поспіль. І що його робити?..

І все ж я й досі хотів спати. Зрештою сон зморив мене до того, що сил думати про негаразди не лишилося. Я зняв піжаму, до того мокру, що з неї скрапувала сеча, і недбало кинув на ліжку. Притиснувши подушку до голого, просякненого смородом тіла, я попрямував до кімнати брата. Тихенько забрався під ковдру й притулився до його спини. Від нього несло запахом трави з пустиря. Сморід сечі немов випарувався. Тільки-но я заплющив очі, як одразу заснув. Мені наснився той самий сон, проте цього разу постіль залишилася сухою. Певно, тому, що тепер поруч був брат: він зупинив мене, голосно попереджуючи:

— Потяг, обережно!

Відтоді я спав разом із Юміном. Увесь той рік, наступний, аж до тієї весни, коли мені виповнилося десять. До тієї весни, коли брат помер. Поруч із ним я вкрай рідко бачив той сон. А якщо й опинявся знову біля залізниці, голос брата оберігав мене. От би й зараз влягтися біля нього. Тоді я б вирвався з цього жахіття.

Брат помер дуже давно, — нагадав мені голос «чорних». — Нема кому допомогти.

Вітер майнув за вікнами, щосили гупнувши в них. Торохкотіння скла пронизало тіло, наче холод. Кров ударила в голову. Я силоміць ковтнув слину, що збиралася в роті. Так. Брата нема. Я стиснув коліна й випрямив спину, борючись із бажанням спорожнити сечовий міхур. Простяг руки до матиногого лиця. Діафрагма на мить стиснулася: мене ледь не знудило.

Плечі заціпеніли, лікті не розгиналися. Пальці дрижали, не знаходячи собі опори у просторі. Тіло залякло, немов машина, водій якої вдарив по гальмах. Відстань у кілька сантиметрів від кінчиків пальців до обличчя матері тягнулася кілометрами, які не подолаєш і за мільйон років.

Ти ж не їсти її зібрався, — розгнівався голос «чорних». — Просто перевір: чи справді вона не дихає, чи справді її серце зупинилось, а тіло охолело. Просто доторкнися вже до неї!

Глибоко вдихнувши кілька разів, я підніс палець до маминого носа й завмер в очікуванні. Жодного натяку на дихання. Її щоки, вкриті бурими слідами зашкарублої крові, захололи й змертвіли, я немов торкався не шкіри, а глини, що встигла підсохнути. Я опустив руку до її грудей, намацав центр, провів долонею ліворуч, праворуч: ніде серед дванадцяти пар ребер не билось серце. Тіло матері було холодним. Так, вона була мертва.

У мене опустилися руки. Мене огорнув туман безвиході. На що я сподівався? Що мати ще жива? Тримався за віру в те, що це

лише сон?

Якщо так, більше в цьому сенсу нема. Ясно як день: це не сон. Я — на місці злочину, вбивства.

Все гаразд?

У голові залунав голос Хеджіна. Коли б я знав, що все не гаразд, що все *настільки* не гаразд, то до його повернення не вилазив би з ліжка. Хоча його присутність не покращить ситуацію. Проте я принаймні не сидів би перед трупом матері у безтямі, як дурень, безпорадний.

Я підвів очі й озирнувся. Щільно зачинені двері до передпокою. Куций коридор, що веде до вітальні, ліворуч — кімната Хеджіна, навпроти — вбиральня. Вітальня, з'єднана з п-подібною кухнею, навпроти плити — кухонний острівець. Біля входу — сходи на другий поверх, дві кімнати обабіч. Одна з них — мамина спальня. У кутку стелаж, на ньому — годинник. Маятник невтомно відбиває ритм... Простір, який я знав як свої п'ять пальців, видався мені геть чужим. Питання лунали рефреном у голові. Хто? Коли? Навіщо?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ